

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Immodesta Caroli comminatio adversùs Hadrianum, si à mandatis illegitimis non recedat. Explicatus Hincmari locus. In Quinta Synodo anathema indicitur ijs qui fidem violant. Ivones sententia ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

legum sanctorumque canonum constitutiones, nobis de cetero scribi cuiusque instinctu permittere, precamur. Quia scitis & scimus totum esse irritum quidquid ab illorum fuerit constitutione diversum. Tandem rogat Pontificem ne contumeliosas epistolas aut mandata injusta ad se vel Episcopos & proceres regni mittat, ne illa contemnere cogatur: Deprecantes vos in omnipotentis Dei honore & sanctorum Apostolorum veneratione ut tales inhonoracionis nostre epistolas, taliâque mandata, sicut hæcenus ex nomine vestro suscepimus, nobis & regni nostri Episcopis ac primoribus de cetero non mandetis; & non compellatis nos mandata & epistolas vestras inhonorandas contemnere, & Missos vestros dehonore. In his tamen rebus quæ à ministerio apostolica sedis pendent, id est, quæ scripturis & decretis receptis non refragantur, se omne studium suum libenter impensurum: *Quæ vobis in his quæ ad vestrum ministerium pertinent, si zamen ministerium vestrum, cupimus obtemperare.* Infrâ: *Quia quod ex apostolice sedis nomine secundum sanctarum scripturarum tramitem, predicationemque majorum, & orthodoxorum decreta scribuntur, sequendum & tenendum non ignoramus; & quod secus à quoquam fuerit compilatum sive confectum, non solum respiciendum sed & redarguendum esse cognoscimus.* Hadrianus, his literis acceptis, Carolum blandissima oratione placare conatur, & Hincmari Laudunensis judicium in provincia, juxta canones Sardicenses, renovari decernit.

Epist. Hadriani ad Carolum xxv. 11.

VII. Attamen in hac concertatione eò prorupit impetus Gallorum, ut immodesta comminatio epistolæ inserta fuerit. Suppliciter à Pontifice Carolus contendit ut negotium canonicè peragatur, ne nos, inquit, & nostros satis invitos ad id cogatis convertere quod à Quinta universali Synodo & à Gregorio in synodica ad quatuor Patriarchas tenendum prescribitur; quod adhuc nostris literis ad exemplum inferere nolumus, donec sciamus si duritiam mandatorum vestrorum erga nos aliter ad benignitatem inspicere poterimus. Scilicet ad dejectionem vel anathema respicit decretum contra eos qui à quatuor synodorum constitutis discederent. Sed pace illorum dixerim, de fidei definitionibus loquuntur Quinta Synodus & Gregorius; non autem de constitutionibus canonicis, quæ necessitate vel utilitate cogente, aut etiam ratione temporum habita, mutari possunt; cum regula fidei retractari non possit. Modestiores fuisse Gallicanos Episcopos ex Ivone docuimus, cum de Paschalis II. factò ageretur; cuius communionem rejiciendâ consentibus Germanici regni Episcopis, obstitere nostri, docentes labem quæ disciplinæ inferretur non

Quinta Syn. Collatione & si qui concitus fuerit contra ea que p̄d̄ dispensamus vel tradere, vel docere, vel scribere, si quidem Episcopus vel Clericus sit, illi tanquam alieno à sacrosanctis & ecclesiasticis statuta faciens deusudabitur: cetero parum vel clericum.

Greg. I. 1. ep. 24. Concilia quas prefata veteranda Concilia personarum respiciunt, respiciunt quæ veterantur, aspectus & quidam universali sunt consensu confirmata, & non illa destruit, nisi qui presunt aut solvere quas religant, aut ligare quas solvant. In ista ergo alia sunt, anathema sit.

admittendam, sed communionem reverentiamque Summi Pontificis esse diligentissimè conservandam.

CAPVT XIII.

Synopsis.

I. Sub tertia dynastia, non admissa decreta novæ Conciliorum que jura regni infringebant. Prohibitum Episcopis à Conciliis Romanis ne hominum prestarent Regibus. Tamen Radulfus Remensis obtinere non potuit Ecclesiam, quin prius moribus in regno receptis satisfecisset. Curia regi his decretis refragabatur, ex Ivone; qui monet Paschalem ut factum toleret per dispensationem. Cujus consilium secutus est Summus Pontifex, etiam in simili specie, que emerit in Anglia.

II. Constantiam Ludovici VI. in conservandis magistratuum suorum juribus adversus rescriptum Romana curia recenset Ivone, licet rem non approbet. Veterum rescripto ne Prepositi regis prestantiones exigant à pauperibus Clericis. Precipit Rex ne mittatur executioni. Alioqui minatur bona Clericorum captum iri.

III. Divisionem Noviomensis episcopatus invito Ludovico Rege fieri non debere scripsi Ivone ad Paschalem. Jus divisionis decernenda spectabat ad Pontificem; sed consensus Regis necessarius, ut vitaretur schisma, ex Ivone. Probatur necessitas regis consensus, è jure institutionis, ne status ecclesiasticus mutaretur; è jure quoque regio, quod parocciarum dissectionibus intervenire debeat. Confirmatur Conciliis Lucensi & Emeritensi.

IV. Conqueritur gravissimè Philippus Augustus à consilio Lucy III. qui Rege invito cogitabat de Metropoli Dolensi erigenda. Hoc factò regnum suum minus ait, & coronam è capite suo deici. Minatur dissidium, si hoc fiat à Pontifice.

V. Erectio Appamianum monasterio in Ecclesiam cathedralem, à Bonifacio VIII. injuriam sibi factam precepsit Philippus IV. Unde que deinde Tolosa facta est immutatio, non accidisse censenda est absque Regis consensu. Hodie conceptis verbis adhibetur in similibus negotiis.

I. IN tertia Regum nostrorum dynastia constanter etiam regni dignitatem & jura retinuerunt Rex Ludovicus VI. Crasfux dictus & regni proceres circa annum MCXV. cum de sacramento hominij à Radulpho Archiepiscopo Remensis, Regi prestando, ageretur. Vetuerant Gregorius VII. Urbanus II. & Paschalis II. excommunicationis penam adjectâ, ne Episcopi aut Clerici hominij, sed tantum fidelitate, se Principibus adstringerent. Radulfus, Gervasio Remensis Ecclesia inavore pulso, sedi suæ restitui Ivonis interventu periebat. Concessit Princeps ut Curia, quam Aureliani cogebat in Natali Domini, se sisteret. Sed recipere non potuit Ecclesiam Radulfus alia ratione quam hominij prestito, exemplo majorum; reclamante Curia, novisque Decretis, quæ jura regni corrumpent, plurimum